

FESTIVALOVÝ ZPRAVODAJ

II / 2012

OPONKA

SETKÁNÍ DIVADEL – MALÉ JEVIŠTNÍ FORMY
sobota 17.3.

Sobota 17.3., 21:00, M-klub

JAN BUDAŘ

koncert známého herce a písničkáře

Několik vět o spiklencích, které přežije

„Úplně na začátku tu byla jen potřeba setkat se s kamarády od divadla, seznámit se s jejich tvorbou a společně si trochu zařadit,“ řekl mi před lety v rozhovoru k dvacetinám přehlídky Malých jevištních forem dramatik, režisér a principál meziříčského Divadla Schod Josef Fabián, jeden ze zakladatelů festivalu a v 90. letech ředitel Kulturního zařízení. „Nešlo nám o dlouhodobé výhledy, promyšlené koncepce a budování nějaké tradice. Každý ročník mohl být poslední. V polovině sedmdesátých let, kdy bylo možné od stolu na

referátu kultury cokoli neodvolatelně zakázat, to jinak ani nešlo. Ale nějak jsme překonali ty počáteční obtíže, dost se o to zasloužil tehdejší vedoucí M-klubu Milan Kuchynka, a Malé jevištní formy se staly krajským kolem a postupovou přehlídkou na celostátní Šrámkův Písek. A to už byla lepší pozice,“ vzpomínal v roce 1995 Fabián. A mně teď při pročítání rozhovoru ve starých novinách táhne mysl, jak ta situace do roku 1989 vypadala. Všechno podléhalo schvalovacímu řízení a kdosi pak kontroloval každé slovo podle orazítkovaného scénáře. Tedy, ideálně nastavená situace pro improvizovanou tvorbu, řekl bych...:-)

Ale jinak..., stranická vrchnost nařizovala a dbala, aby nařízené bylo dodržováno a poddaný lid ve ztemnělém M-klubu na to mnohdy kašlal. Přes všechna omezení hlídačů slov, kdy za ideovou nezávadnost zde uvedených inscenací pro jistotu odpovídal zřizovatel souboru, pořadatel i účinkující, se klenba zámeckého sklepa často otřásala osvobozujícím smíchem publika, provokovaného třeskutými fóry z jeviště a přehlídka tak bujaře čerila stojaté vody kulturní normalizace sedmdesátých let i později společensky zatuch-

lých let osmdesátých. Byl jsem rád účastníkem toho spiklencství, které sblížovalo i motivovalo..., když už ne všechny, tak aspoň ty tvůrčí osobnosti, které nepodléhaly svádivé iluzi, že nic nemá cenu, že má smysl se starat hlavně o vlastní pohodlí a pouštět si hubu na špacír jen v hospodě po pár pivech.

Měl jsem rád ty festivalové chvíle jiskření mezi jevištěm a hledištěm, které sblížovalo herce s diváky a brnkalo na nervy papalášům. A byl jsem zvědav, co bude, když jsme ve zcela jiné situaci po roční pauze, v roce 1991, otevřeli další kapitoly historie setkávání divadel ve Valmezu. Vaší zásluhou, milí divadelní přátelé, s potěšením konstatuji, že ani zrychlený tep 90. let na tom mnoho nezměnil. Vybaven tou zkušeností dovolím si také předpokládat, že spiklencství kumštýřů a diváků nejspíš přežije i tu dnešní krizi a recesi, kterou nás straší masmédiá. Vždyť krize je to, co přichází po třetí ráno a čtvrté lahvi portského. Ale na to stačí se trochu prospat a je zase dobře. A recese je přece legrace, nebo se plētu?

Karel Prokeš

Na divadlo mi už nezbyvá čas, říká Jan Budař

Hlavním hostem letošního Setkání divadel je herec, scenárista a také muzikant Jan Budař. Ve Valmezu se představuje v poslední jmenované roli, tedy jako hudebník.

Jaký je váš vztah k Valmezu? Slyšel jsem, že jste tu loni při natáčení snímku Polski film zažili veselé chvíle...

To jste začal zajímavě. Ani nevím, jak na to odpovědět, aby to čtenáře zpravodaje zaujalo. Každopádně to málo, co jsem stačil z Valmezu poznat, se mi moc líbilo.

Kdy bude mít Polski film premiéru?

Letos v létě, v červenci. Pokud to vyjde, chtěli bychom s filmem na festival do Karlových Varů a mít světovou premiéru právě tam.

A nechystáte se pak s filmařskou delegací i do Meziříčí?

Nevím jistě. To je otázka spíš na producenty, ale mám pocit, že se tím směrem taky vypravíme.

A co vy a divadlo? Na jevištích vás není moc vidět...

Ano, to není. Aktivit je moc a času málo. Proto se věnuju hlavně těm aktivitám, které mě nejvíc baví. Kapele, psaní scénářů, filmování. Tak jsem se rozhodl.

Jak jste se dostal k muzice? Na škole nebo jste samouk?

Jsem samouk. Ke klavíru mě přivedla maminka. Něco jsem se naučil hrát díky ní, něco málo na JAMU, ale spíš sám. Jak to šlo. Někdy to dokonce dopadlo tak, že po mé produkci zůstal rozbitý klavír.

Texty k písničkám jsem začal psát v pubertě. Znáte to, člověkem v tom věku zmítají bouřlivé emoce a má potřebu to všechno vyjádřit. Tak jsem začal dělat muziku.

V Meziříčí vystupujete jen v duu s kytaristou Romanem Jedličkou, máte tedy i nějakou akustickou verzi repertoáru?

Ano. Jsou to stejné písničky, které jinak hrajeme s Eliščiným bandem. Teď právě chystáme nové album, které se bude jmenovat Lehce probuzený. Takže hrajeme písničky hlavně z něj.

- pst -

Stállice na MJF: Saša Rychecký

Představení jeho žáků nás baví už několik let a on sám je na MJF stálým hostem. Alexandra, nebo raději Sašu Rycheckého se mi podařilo odchytnout při cigaretové pauze, když mi po marném lovení zapalovače na dně kamarádčiny tašky připálil jako pravý gentleman. Tak mě napadlo, že se toho zajímavého pána v černém zeptám na pár otázek.

Jak jste se dostal k divadlu, když jste původně dělal něco jiného?

Vyučil jsem se horníkem uhelných dolů, do toho jsem dělal na ZUŠ grafiku a všechno možné, pak jsem šel do Brna na UPRUMku na grafiku, divadelní scénografii a fotografii. Pak jsem začal dělat divadlo, byl jsem šéf výpravy v Opavě, v Divadle Petra Bezruče, v Ostravě... Pak jsem prošel asi osm mateřských souborů, Impuls a podobně. V roce 87 jsem si založil vlastní soubor, Dividlo, pak jsem byl odejit do důchodu. A to je asi tak všechno.

Jaký byl váš nejúspěšnější kus, který jste kdy hrál? Máte nějakou srdcovku?

Nechtějte po mně, abych si jedno vybral.

V podstatě každé představení je srdcovka, protože děláme to, co chceme.

Podle čeho vybíráte, co se bude hrát? Čím vás musí hra oslovit, abyste se rozhodl ji zpracovat?

To není o mě, ale o děckách. Chceme něco sdělit, a jde o to, co chceme sdělit...

Jaký uplatňujete přístup? Jste pedantský učitel, nebo podporujete svobodomyslnost a kreativitu?

Buď s dětmi jsme partneři, nebo nejsme partneři. Já mám jeden hlas z 36 lidí, takže nemůžu nic ovlivnit. Když se děcka rozhodnou, že jsou proti, mám smůlu.

Co byste o sobě sám řekl?

Cokoliv, velikost boty 48, velikost břicha velká (smích), bude mi letos 65, mám jednu zahrádku, jednu ženu, čtyři vnoučata, jednoho psa, jedno auto...

Jaký je váš největší koníček?

To jako že sednu a koníčka a jedu, jo? (smích) Ne, já dělám strašně moc věcí.

A oblíbená kniha?

Těch je asi dvacet. Ale naposledy jsem se vrátil k Veselohře na mostě od Václava Klimenta Klicpery, protože jsme se dohodli, že ho budeme dělat na nějakém workshopu. Je to geniální téma, možná nejlepší Klicperova hra (ty ostatní jsou hrozné s...y). Je geniální v tom, že řeší téma Romea a Julie nebo West side story, ale my si to uděláme po svém.

Děláte i nějaké workshopy pro veřejnost?

Ano. Včera jsem skončil čtyřdenní soustředění, kde jsme udělali šest představení. Teda ne udělali, ale dodělali jsme je do premiéry. Jedna premiéra byla dneska, ale byla to 35 repríza, ona to Mína hraje vždycky jinak, podle toho jak se dohodneme. (Pozn. red.: Myšleno představení „Já byla Goethova tlustší polovička“) Budeme dělat Ukradený měsíc, Na jednom stromě od Aškenazyho, máme připravené Bylo nás pět, Via Appia, máme Hrdý Budžes, prostě je toho dost...

Nika Reiler

Jiříkovo vidění

ŽIVOTNÍ ROLE: ŽIVOT

Na Malé jevištní formy do Valmezu jezdí nadšenci, pro které je často divadlo víc než jenom zábava. Letmo mě napadá Dekadentní divadlo Beruška, jehož členové založili na improvizaci a mystifikaci celou malou mytologii a dodnes se s nimi v různých nečekaných podobách na festivalu setkáváme. Kdysi mě hodně zaujal Vladimír Vysockij, ruský/sovětský legendární písničkář a herec, jehož písničky známe z překladů a přezpívů Jarka Nohavici. Ve své době získal až neuvěřitelnou popularitu mimo jiné i díky roli Hamleta, kterou hrál v moskevském divadle Na Tagance a bývaly na ni několikaměsíční pořadníky. Měl tam i jiné oblíbené role, ale právě Hamlet se stal kultem právě proto, že prý v něm Vysockij hrál sám sebe.

Někteří pateticky a nadsazeně tvrdili, že Vysockij byl Hamlet sám. Jisté ale je, že svůj život neustále s Hamletem porovnával a vývoj jeho osobnosti se za 271 repríz promítal i do pojetí postavy. Začínal jako typický představitel generace 60. let, která vyrostla z válečné bídy, věřila síle a otázku „být, či nebýt“ si nepřipouštěla. Existovala jediná odpověď – být. Vysockij miloval život a toužil po boji – stejně jako Hamlet cítil svou bezmoc proti osudu, a přesto se chtěl bít až do konce. Netajil se tím, že kromě cti obdivuje z lidských vlastností nejvíce posedlost, odevzdanost své věci, dokonce i když ta věc není dobrá. Jeho touha po poznání a napravení světa byla tak úporná, až začínal připomínat smutnou figurku dona Quijota.

Tragika Hamletova osudu tak postupně dopadla i na Vysockého. Časem dospíval k Hamletovi filozofujícímu, duševně trpícímu a mučícímu se nezodpovězenými otázkami. Jeho vlastní písně měly stále vážnější a dramatičtější vyznění. Častěji se v nich objevuje jeho „černý člověk“ – symbol všech jeho nepřátel, alegorický obraz vnitřních a vnějších překážek, znamení sudby, chcemeli. Vysockij se ve svém životě cítil stejně osamoceně jako Hamlet, v jedné písni zpíval o sudbě „mimochoďníka“, který vždy kráčí zakázanými cestami a hledání „vyšší pravdy“ se mu stává osudem. Měl v SSSR zvláštním postavení, protože byl tak slavný, že ho nemohli zakázat. Přesto byl ale neustále pod dohledem a tlakem, existovala práť třeba bizarní interní směrnice, že ho ve filmu nesmí obsazovat do kladných rolí.

ruský Hamlet Vladimír Vysockij

Přesto Vysockij nepřestal věřit v život a pravdu, nepodlehł Hamletovu pesimismu zcela. Život chtěl prožít naplno až do konce a odmítal podlehnout beznaději a ztratit víru v lidi: „Všichni Hamletové hledali důkazy Klaudiovy viny, aby ospravedlnili vraždu. A já chci dokázat nevinu krále, nastražuji past, abych se přesvědčil: on není vinen, on nezabil mého otce. Dělán vše, aby se krev neprolila.“ Jeho Hamlet se osudu nechce odevzdat, je tím ráznější, čím konkrétnější je zlo, chce vědět přesně, proti čemu bojuje. Chtěl sice žít, ale nebojí se smrti, přijímá ji jako výzvu, a když se prokáže jeho pravda, umírá a vítězí.

Smrt Vysockého přišla náhle, ale očekávaně, stejně jako Hamletova. Byla pro něj do značné míry vysvobozením a měla všechny stopy jeho vnitřního boje – dlouhé alkoholové a později i drogové závislosti. 25. července 1980 zemřel ve svém moskevském bytě ve 42 letech. Oficiálně na infarkt, ale pravděpodobně se předávkoval léky. Tak skončil život člověka, který hrál svou životní roli jako o život a život žil jako svou životní roli.

Jiří Jurečka

Ukázky z díla:

*Podívejte, jak jde, nikdy pod sebou sít,
platí nebezpečím každý coul, každou píď,
od smrti dělí ho chybný krok jediný,
ale něco ho nutí denně před sebou mít
té cesty čtyři čtvrtiny.“*

(V. V. – Provazochodec, přel. M. Dvořák)

*Já chci tam, kde je vánice a mráz,
kde nevydrží dlouho lidé měkčí.
Jsou ovšem místa, kde je mír a jas.
Moc pěkně je tam, já tam ale nechci.*

(V. V. – Moskva – Oděsa, přel. M. Dvořák)

*Neříkejte: svět leh popelem,
nevezjdou už víc osením lány.
Netvrďte mi, že umřela zem,
ne,
zem jen chvíli hojí si rány.*

(V. V. – Píseň o zemi, přel. M. Dvořák)

Vladimír Fekar: Oceňuji odvahu k hledání nových cest

Předsedou poroty na letošním Setkání divadel je Vladimír Fekar. Není to poprvé. Festival si oblíbil a jezdí sem už řadu let. Ostatně ačkoliv v současné době působí ve Zlíně, pochází z nedalekých Hranic.

Vladimíra Fekara jsme se zeptali, co si myslí o meziříčském festivalu a na čem v současnosti pracuje na své domovské scéně v Městském divadle Zlín.

Proč jezdíváte na festival do Valmezu?

Bývám porotcem i na jiných přehlídkách, ale Valmez je dost výjimečný svým zaměřením na alternativní divadlo. Je to jiné, inspirující. Člověk vidí zajímavé divadelní cesty, ale i slepé uličky. Cesta experimentu vyžaduje tvůrčí hledání a nemusí vždy dojít k cíli, který má smysl dál rozvíjet. To už ale k tomuto typu divadla patří. Odvaha k tvůrčímu hledání je to, čím se tady mohou inspirovat tradičněji zaměřené soubory. Na jiných přehlídkách je ale na druhou stranu často vidět lepší práci s hereckými schopnostmi. Pro soutěžící ve Valmezu je typické to, čemu říkám punkové herectví – vzpoura proti divadelním klíšé.

Jaký zatím máte pocit z letošního ročníku festivalu?

Opakují se tady podobné soubory, jako v předchozích ročnících. Mám ale pocit, že zatím nepřekvapily něčím novým. Beru to jako takový pomalý rozjezd, od sobotní části mám větší očekávání. Oproti minulým ročníkům jsem ostražitější. Začal jsem víc rozlišovat, co je záměrné, a co je kouzlo nechtěného - a tudíž věc nepřenositelná do jiného prostoru. Tento prostor, zvláště v M-klubu, je zrádný. Tady získá představení svůj půvab, ale přenesení jinam by mu pak mohlo hodně ublížit. To je potřeba si pohlídat.

Jaký je váš vztah k amatérskému divadlu?

U amatérského divadla jsem začínal. A byl to rozhodující okamžik pro mou budoucnost. Právě tam jsem si totiž uvědomil význam dramaturga, který přemýšlí spolu s režisérem o celkové koncepci inscenace. Vlastně díky své zkušenosti s amatérským souborem jsem se vydal na cestu profesionální dramaturgie.

Ve zlínském divadle připravujete velký projekt – Aischylovu Oresteiu. Premiéru bude mít na konci dubna. Můžete tuto inscenaci přiblížit?

Chtěli jsme navázat na tematiku antických mýtů, protože naše inscenace Smrt

Hippodamie ukázala, že zlínskému jevišti tato strhující antická dramata sluší. Rozhodli jsme se pro Oresteiu, protože má přímou vazbu na Hippodamii. Je to pokračování ságy jednoho rodu. Prokletí Tantalova rodu, z něhož ani předchozí generace nenašly východisko, pokračuje. Podrobili jsme text radikálním škrtům, nejvýrazněji zejména v prvním dílu trilogie. Důvod je logický. Chceme, aby síla tohoto příběhu byla pro současné publikum stravitelná. Snad jsme těmi škrti neubrali na základních tématech, které se v dramatu objevují.

Inscenace to bude také trochu netradiční. Bude mít živý hudební doprovod v podání členů Filharmonie Bohuslava Martinů, ale také výjimečnou scénu...

Prostor narušuje běžnou představu o vztahu herce a diváka. Velká lávka, která bude procházet hledištěm, pomyslně spojuje jeviště s hledištěm. Diváci budou sedět také na jevišti. Antická dramata měla tu schopnost, že zasáhla bezprostředně své publikum. Chceme, aby se setkání s antickým divadlem stalo neopakovatelným svátkem.

-pst-

Setkání divadel MJF očima Lucie Maléřové

Přehlídka amatérských divadel ve Valmezu přitahuje mladé lidi, kteří se prostě o víkendů chtějí bavit a je to tak v pořádku. Přijíždějí sem i vážnější zájemci o tento žánr, amatérští divadelníci, aby se potkali s kamarády a skouknout jejich představení. A nakonec, což je zvlášť cenné, i pedagogové, kteří se amatérským divadlem zabývají ve své profesi. Mezi účastníky letošního Setkání se v pátek objevila i Lucie Maléřová, učitelka literárně-dramatického oboru ZUŠ v Rožnově pod Radhoštěm.

Ahoj Lucie, přijela jsi na oba dny?

Ráda bych viděla i zítřejší program.

Jezdíš na Setkání divadel pravidelně?

No, posledních pár let jsem tu každý rok. Neviděla jsem úplně všechna představení, ale většinu jo.

Jsi z pozice pedagoga spíš kritickým divákem?

Snažím si to užívat, ale určité kritičnosti se nevyhne asi nikdo.

Které z pátečních představení se ti nejvíc líbilo?

Kulisální minimalismus nebo raději scénický realismus?

Když si tak člověk sedí v redakci a snaží se vypotit jakýkoli článek související s divadlem, upadá to marnotratného nicnedělání. Okolo se valí zástupy herců vlečících své batohy a věšáky a kufry. Počkat! Věšáky? No samozřejmě, jedná se o část scény!

Je jasné, že při cestování není moc praktické si s sebou brát obrovské dokonale propracované kulisy. Výprava a la Janáčkovovo divadlo totiž není vždy nutností.

Navštívila jsem spoustu představení. Od amatérských festivalů nebo úplně minimalisticky provedených her, kde se používaly pouze krabice s nápisy „televize“, „stůl“ atd., až po výpravně dokonale zpracované opery. Připadá mi, že přezdobená scéna sice dokonale vykreslí atmosféru, ale zato odvádí pozornost od herců samotných (ne, že by to někdy bylo na škodu). Pokud se ale divadelníci uchýlí do zcela abstraktního prostoru, diváci mohou být zmateni, atmosféra je napjatější a představitel pracuje svým vlastním směrem. Co je tedy lepší? Jak to vidí různé osoby, jejichž spojení s dramatem poněkud odlišné?

Od každého něco, ale úplně nadšená jsem zatím ani z jednoho divadla nebyla.

Bereš si z tohoto festivalu inspiraci pro svou vlastní práci?

Hlavně bych si z toho chtěla něco odnést celkově, nejen pro práci. Jednoduše, pro radost z divadla, že se člověk může nad něčím zamyslet.

Máš na přehlídce nějaké své žáky?

Otázka: Preferujete minimalistickou, nebo realistickou scénu? (Nakolik pracujete s efekty a rekvizitami?)

Lucie Maléřová, učitelka dramatického oboru rožnovské ZUŠ:

Pro mě není ani tak rozhodující scéna a výprava, jako spíš téma, které divadelníci chtějí sdělit divákům. To je pro mě zásadní.

Kateřina Ksiášková, účinkující

Máme svůj styl hraní a kulis, protože v Domečku v Kopřivnici jsme pod jedním vedoucím. Jsme zvyklí na klasiku: stůl, židle a to ostatní už je improvizace. Talířky, hrníčky a takové ty blbosti, to je většinou jenom imaginární. My používáme jenom ty základní a moc to neřešíme. Třeba jsem viděla představení, kde měli dokonalé kulis, všechno přesně nakreslené, a to už mi přišlo přehnané. Já osobně jsem zvyklá spíš na improvizaci a asi by mi to vadilo. Sem jsme si přivezli akorát jednu podstatnou kulis. Předpokládali jsme, že základní vybavení tady bude.

Tereza Volfová, redakce

Záleží na hře, na tom, co má za cíl. Ale

Ne, minulé roky jsme tady hráli, letos se to nestihlo.

A s čím jste přijeli třeba loni?

Loni jsme hráli autorské představení na téma filmu. Bylo o rodině, které jde víc o majetek, než o vztahy.

Účastnila ses někdy sama jako herečka nějakých podobných festivalů?

Jasně, i tady jsem hrála, asi před deseti lety.

Co jste hráli?

Takovou koláž podle poezie Frederica Garcíi Lorcy.

Vyhráli jste?

Ne, ale užívali jsme si to.

Znáš z dřívějšíka soubory, které tu letos vystupují?

Jo, určitě. Tak hlavně je člověk potkává na různých festivalech.

Ptala se Tereza Volfová

spíš se mi líbí minimalistická scéna, kdy má divák prostor pro fantazii. Nicméně si myslím, že na kulisách až tak nezáleží, je to spíše o tom sdělení.

Saša Rychecký, vedoucí divadelního souboru Dividlo Ostrava

Divadlo je domeček plný ozubených koleček a ta do sebe musí zapadat. Takže jestli potřebuju velkou výpravu, tak si ji udělám, pokud mi pomůže sdělit ono téma. Když jsme dělali Aristofanovy Ptáky nebo Dona Quichota, tak jsme dělali velké kulis, ale třeba včera u Míny nám šlo spíše o to sdělení, takže jsme jeli jenom s jedním stolečkem.

Martin Janírek, osvětlovač

Já mám samozřejmě nejradši, když nejsou žádné kulis (smích). Ne, já to vidím tak, když je dobré divadlo a složité kulis, je to super, když je divadlo špatné, tak to super není. A když kulis nejsou nebo pouze minimálně, a je to skvělé divadlo... Prostě vždycky záleží na tom, jak je to zpracované.

Nika Reiler

Co také zaznělo na pátečním semináři

Následující řádky nebudou nijak hodnotit, co se během pátku dělo na scénách Kulturního zařízení. Je to prostě jen malý výběr postřehů, které z úst porotců zazněly během večerního semináře. Možná to někomu naštvete, ale připadaly mi docela trefné.

ÚDIVADLO – SOUBOR NA ZNAČKY: KŘIČÍCÍ ŽENA

hororová parodie inspirovaná povídkou Raye Bradburyho

- Příliš mnoho hudby. Hudba tady vytváří pseudoatmosféru, která představení narušuje.
- Anglická jména a reálie z Bradburyho fakt působily divně se severomoravským

přízvukem účinkujících.

- Chce to víc odvahy, nesvazovat se předlohou, více v představení rozvíjet vlastní nápady. A dobré nápady, které se k tomu nabízely, tam byly.

OHRAĎÁK: RETROŠKOLA

výprava do Husákovských dob ve stylu seriálu Vyprávěj

- V představení o ztrátě dětství v době normalizace vedoucí souboru udělala dětem přesně to, co chtěla kritizovat. Zneužila

účinkující děti tak, jako se to dělo za socialismu. K tomu, aby dělaly něco, co nemá smysl a ani to nemohly chápat. Dětem, které to hrály, ani jejich vrstevníkům, nemá takové představení co říct.

- Inscenace byla strašlivě dlouhá. A bylo to o to horší, že jí chyběla jakákoliv story, příběh.
- I když - v představení bylo pár nádherných momentů a bylo vidět, že děti jsou šikovné.

ZDIVIDLA: JÁ BYLA GOETHOVA TLUSTŠÍ POLOVIČKA

monodrama opilé ženy

- Podání je hodně útočné vůči divákovi.

Skoro může mít někdy chuť se někam schovat.

- Chce to víc snahy udržet divákovu pozornost. Bylo to moc statické. Toužili jsme, aby herečka vstala ze židle, na které pořád sedí. Vlastně jen jednou z ní spadla, aby ukázala opilost postavy. Tomu jejímu věčnému sezení nerozumím.
- I přesto to byl jeden z nejlepších výkonů, které jsme tu viděli

3 DEKA: DRUHÝ PLÁN

únik seriálového herce z nudného stereotypu

- Museli jsme si hodně domýšlet a ani videoprojekce nám moc nenapověděly, spíš naopak. Třeba při pětiminutovém putování lesem. Stalo se to opravdu, byl to jen sen?
- Nebylo úplně jasné vyznění, dalo se interpretovat více způsoby.
- Byla možnost víc využít situace.

Například, když herec vystoupí z vlaku a vyjde z nádraží, tady se vytváří prostor si s divákem pohrát a najednou ho vhodit vlastně do jakéhokoliv prostředí, které chceme.

DIVADELNÍ KROUŽEK GYMNÁZIA OLGY HAVLOVÉ: POUŽÍVEJTE KONDOM

tragikomedie o nechtěném mateřství

- Kolektivní práce a kolektivní nejednotnost. Každý hraje něco jiného. Jeden absurdní komedii, druhý tragédii. Vyznívá to nesmírně rozpačitě.
- Připadalo mi, jako byste chtěli prostředky sitcomu odvyprávět Markétu Lazarovou.
- Nebojte se ukázat vraždu jako vraždu a sex jako sex. Těmto vypjatým okamžikům chyběly emoce a vášně. Když někoho zapíchnete nožem, nemůže to vy-

padat jako když mu sundáváte smítko ze saka.

- pst -

Postřehy laika

Goethovu tlustší polovičku zinscenovanou Zdividly shledávám velmi poutavým před-

stavením. Vilemína Ondrušová plynule vgradovala proces opíjení se, a to i s naturalistickými projevy, které z opilosti plynou. Herečka, během celé hry udržovala kontakt s diváky, až měl pocit, že se „Goethova tlustší polovička“ zpovídá jemu.

Druhý plán od 3Deka byl pro mě nápaditým a netradičním představením. Ovšem unikla mi pointa střední části, která se mi z pohledu diváka laika zdála příliš zdlouhavá. Moc se mi líbilo podání režiséra, na jehož výstup jsem netrpělivě čekala.

Ze hry s názvem „Používejte kondom“, s níž přijel Divadelní kroužek Gymnázia Olgy Havlové, jsem měla poněkud smíšené pocity. Děj se mi místy zdál přehnaný, až laciný. Jsem přívržencem zcela jiného stylu humoru, než který byl ve hře prezentován. Líbilo se mi však zpracování milostné scény.

Skleněnou nádobu divadelního souboru Stonožky bych charakterizovala nejen jako tajemný, napínavý, ale místy i vtipný počín. Hercům se podařilo udržet diváka v neustálé pozornosti.

Tereza Volfová

PROGRAM Setkání divadel – Malé jevištní formy 2012

sobota 17. března (14.00 – 19.00 hod., PREZENCE účastníků MJF, recepce v přízemí zámku Žerotinů)

čas	příprava	soubor / název hry	přehlídka	délka	místo
13.00 13.45	50 min. 12.10 20 min. 14.05	ÚDIVADLO – divadelní soubor STONOŽKA "SKLENĚNÁ NÁDOBA"	Mladá scéna	45	M-klub
13.55 14.40	20 min. 13.35 5 min. 14.45	Zdividla – LDO ZUŠ E.Runda, Slezská Ostrava "VIA APPIA"	Šrámkův Písek	35	velký sál
14.50 15.15	ZRUŠENO	NicMoc "A VY SI MYSLÍTE, ŽE UNIKNETE?"	Mladá scéna	25	M-klub
15.25 15.35	5 min. 15.20 5 min. 15.40	DIVADLO VYSOKOZDVIŽNÉHO SOUMARA "ŠKOLA, ZÁKAL ŽIVOTA"	!	10	velký sál
15.45 16.20	10 min. 15.35 5 min. 16.25	ZTI CHA "KŘESLO"	Šrámkův Písek	35	M-klub
16.30 17.00	5 min. 16.25 5 min. 17.05	Zdividla – LDO ZUŠ E.Runda, Slezská Ostrava "BYLO NÁS PĚT"	Mladá scéna	30	M-klub
17.10 18.10	90 min. 15.40 20 min. 18.30	LÁHOR/Soundsystem "KDO, KDYŽ NE MY? KDY, KDYŽ NE TEĎ"	Šrámkův Písek	60	velký sál
18.20 19.05	60 min. 17.20 10 min. 19.15	NDŽŠ TOM A JEFF "POSUDEK"	Šrámkův Písek	45	M-klub
20.00		SEMINÁŘ			velký sál
21.00	doprovodný program	JAN BUDAŘ			M-klub
22.30	doprovodný program	Dj's Myslivec & Fuzzy Osbourne & Tomino Mimino			M-klub

POKYNY K UBYTOVÁNÍ

Vážení účastníci festivalu, ubytování máte zajištěno v Zámeckém penzionu tj. ve stejné budově, ve které se koná festival a v ubytovně U Mlékáren Valašské Meziříčí ulice Zámecká. Ubytování v Zámeckém penzionu po ukončení pobytu odevzdají klíče do schránky z druhé strany dřevěných dveří směrem do druhého nádvoří. Ubytování U Mlékáren opustí pokoje do 11.00 hodin a nechají klíče na pokojích. Přejeme Vám příjemný pobyt.

PROVOZNÍ DOBA

Pátek 16. března

Divadelní kavárna – bar 15.00 – 20.00 h.
M-klub – bar 19.00 – ? h.
Šatna M-klub 15.00 – ? h.

Sobota 17. března

Divadelní kavárna – bar 12.00 – 21.00 h.
M-klub – bar 20.00 – ? h.
Šatna M-klub 12.00 – ? h.

Festivalové menu

Kyselica.....25 Kč
Párek v rohlíku.....15 Kč
Klobása 2ks, hořčice, křen.....65 Kč
Nakládaný hermelín 1ks.....40 Kč
Kančí guláš 150g.....75 Kč
Pečené kuře stehno 1ks, bram. salát....79 Kč
Těstovinový salát se sýrem 300g.....65 Kč
1ks Zámecký dezert.....35 Kč
Pečivo 1ks.....3 Kč

partneři